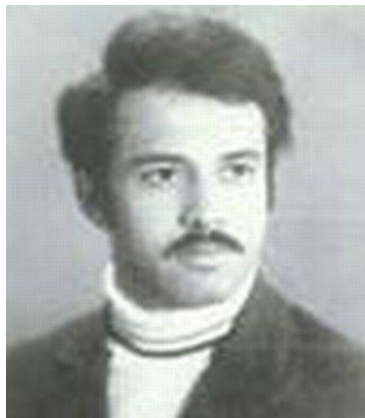

رنج و غم هایش با او دفن گردیدند

آخرین نفس ها، ساعت پنج و پانزده بعد از ظهر روز چهارشنبه ۱۲ اگست سال ۲۰۱۵ قفس سینه بی بی مستوره خلیل را ترک کردند و جسد سردش روی بستری باقی ماند که مدتی روی آن نیم خیز شده نمی توانست. بی بی مادری که طی سی و هفت سال چشم براه دیدار پسرانش ماند که هرگز نصیب اش نگردید. او آن درد، غم و رنج های را که سالها آزارش میدادند دگر حس نمی کرد با خود در زیر خاک برد.

آری مستوره خلیل مادر انجینیر زمی خلیل و انجینیر کمکی خلیل که مزدوران رژیم (خلقی و پرچی) وابسته شوروی، این گل های سرسبد باغش را پرپر کردند.

آیا رنج های مستوره خلیل و مادران که پسران شان را رژیم های هفت و هشت ثوری- طالبی و نوکران شرقی و غربی وداعشی سر بریدند، اختطاف نمودند، زندانی و اعدام کردند، با مرگ ایشان پایان خواهند یافت ؟

اگر این رنجهای جسماء دگر قابل لمس نباشند. صفحات تاریخ آنها را برای همیشه در خود درج دارند که هر خواننده ای انرا حس خواهد کرد.

رنجهای زمانی پایان خواهند یافت که عدالت اجتماعی در جامعه واقعا مستقر گردد. تنها نیروهای ترقی خواه در تشکل با انضباط دارای اندیشه مترقی میتوانند عدالت اجتماعی را در جامعه افغانستان برقرار گردانند.

آفتاب عدالت اجتماعی روزی در سرزمین لاله زار ما طلوع خواهد کرد که از قصرهای بلورین خیالات خود بیرون شویم و پیله های خود بافته ای خویش را بشکنیم. م. ظاهر